

Warszawa, dnia 5 maja 2020 r.

Sygn. akt KR II R 24/19

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Sławomir Potapowicz, Jan Mosiński, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2020 r. na posiedzeniu niejawnym wniosku Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 24/19 z dnia 11 lutego 2020 r.

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, M K na podstawie art. 10 i 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267, dalej: „ustawa z 9 marca 2017 r.”) w związku z art. 111 § 1 i § 1b ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256) dalej:”k.p.a.”

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 24/19 z 11 lutego 2020 r.;
2. na podstawie art. 16 ust. 3 i ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Strona Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy pismem z dnia 9 marca 2020 r. (nadany w dniu 9 marca 2020 r.) wniosło o uzupełnienie rozstrzygnięcia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 24/19 z dnia 11 lutego 2020 r. o sformułowanie, że dotychczasowa sentencja zostanie oznaczona jako pkt 1; natomiast po dotychczasowej sentencji zostanie dodany pkt 2 w brzmieniu: „2. *nałożyć na M K obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie 1.638.857,26 zł (milion sześćset trzydzieści osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt siedem i 26/100 złotych) na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.*”.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w ocenie wnioskodawcy w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia, którego jednak organ rozpoznający sprawę nie orzekł.

W tym zakresie wskazano w uzasadnieniu wniosku, że w ocenie strony wydana w niniejszej sprawie decyzja podpada pod przepis art. 31 ust. 1 Ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. Z 2018 r. poz. 2267) (dalej jako „ustawa”).

Powołano się przy tym w uzasadnieniu wniosku również na zapatrywania Komisji co do kwestii nienależnego świadczenia wyartykułowane w innych decyzjach Komisji.

W ocenie Komisji niniejszy wniosek jest bezpodstawny, dlatego też odmówiono uzupełnienia przedmiotowej decyzji zgodnie z treścią ww. wniosku.

Zgodnie bowiem z treścią art. 31 ust. 1 ustawy „*w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę: 1) na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną; 2) działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz osoby, o której mowa w pkt 1, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja.*”

W tym miejscu należy podkreślić, że w sprawie objętej wnioskiem strony o uzupełnienie osnowy decyzji wydano rozstrzygnięcie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 a ustawa z 9 marca 2017 r., tj. wydano orzeczenie o charakterze kasatoryjnym skutkujące koniecznością ponownego rozpoznania sprawy przez organ I instancji.

Zgodnie zaś z ust. 2 art. 31 ustawy; **zakres** zwrotu równowartości nienależnego świadczenia określa Komisja, przy czym nie ustala zakresu, wartości ani obowiązku zwrotu

nakładów na rzecz osób, o których mowa w ust. 1. Równowartość obejmuje wartość korzyści uzyskanych przez te osoby z powodu władania lub rozporządzenia w zamian nieruchomości warszawskiej lub jej części, w szczególności cenę, czynsz lub inne pożytki (...).

Natomiast z treści art. 2 ust. 4 ww. ustawy wynika, że przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne (...).

W tym miejscu Komisja pragnie wyrazić zapatrywanie, że redakcja ww. przepisów wskazuje na uprawnienie organu do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w przypadku jeżeli rozstrzygnięcie Prezydenta m.st. Warszawy dot. konkretnej nieruchomości warszawskiej.

W niniejszej zaś sprawie Prezydent m.st. Warszawy orzekł o wypłacie odszkodowania w określonej kwocie pieniężnej, co w ocenie Komisji wyklucza możliwość orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia.

Wydanie zaś decyzji uchylającej w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy i przekazania sprawy do jej ponownego rozpatrzenia organowi I instancji wyklucza możliwość orzeczenia w tym samym rozstrzygnięciu o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia, jednakże warunkuje obowiązek wyegzekwowania zwrotu wypłaconej kwoty na zasadach ogólnych.

W tym miejscu należy nadmienić, że w aktualnym stadium postępowania to na Prezydencie m.st. Warszawy spoczywa obowiązek ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie w zakresie dot. kluczowych przesłanek określonych w art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami warunkujących wypłatę przedmiotowego odszkodowania. Ewentualne zaś orzekanie w tożsamym rozstrzygnięciu o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia pozostawałoby w sprzeczności z charakterem wydanej przez Komisję decyzji, gdyż takie rozstrzygnięcia na obecnym etapie postępowania wzajemnie się wykluczają.

W tym kontekście podkreślenia wymaga okoliczność, że w niniejszej sprawie, z uwagi na stwierdzone przez Komisję w badanej decyzji naruszenia prawa rozstrzygnięto o uchyleniu przedmiotowej decyzji w całości i przekazaniu sprawy Prezydentowi m.st. Warszawy do ponownego rozpoznania. Należy mieć przy tym również na uwadze, że wytyczne co do ponownego rozpoznania sprawy nie mogą przy tym narzucać organowi I instancji konkretnego rozstrzygnięcia. Wszak kwestia oceny zasadności wypłaty orzeczonego przez Prezydenta m.s.t Warszawy odszkodowania będzie przedmiotem kompleksowej oceny w toku

ponownego rozpoznania sprawy. Powyższe zaś oznacza, że kwestia ostatecznej oceny co do kwestii spełnienia w niniejszej sprawie wszystkich przesłanek określonych w treści art. 215 ust 2 u.g.n. pozostaje kwestią otwartą. W przypadku zaś ewentualnego orzeczenia zgodnie z treścią niniejszego wniosku, Komisja w istocie rzeczy rozstrzygnęłaby w tym zakresie, iż orzeczone przez Prezydenta m.st. Warszawy świadczenie jest nienależne, tj. że zostało bezpodstawnie wypłacone - co pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z obowiązkiem ponownego rozpoznania sprawy przez Prezydenta m.st. Warszawy. W tym zaś zakresie w przypadku ewentualnego uwzględnienia wniosku o uzupełnienie rozstrzygnięcia zgodnie z jego treścią Komisja przesądziłaby rozstrzygnięcie, które wszak ma być wydane przez organ I instancji po ponownym rozpoznaniu sprawy. W przypadku zaś ewentualnego dokonania przez organ I instancji ustalenia, że po ponownym rozpoznaniu niniejszego wniosku zasadnym jest wypłacenie odszkodowania w określonej kwocie – w takim przypadku mógłby wystąpić konflikt podjętych rozstrzygnięć jak i sprzeczność z ostateczną decyzją Komisji. Zgodnie zaś z art. 156 § 1 pkt. 5 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały. Występowanie zaś w osnowie rozstrzygnięcia decyzji Komisji elementów o charakterze sprzecznym mogłoby stanowić przy tym podstawę do stwierdzenia nieważności rozstrzygnięcia Komisji, bowiem w tym przedmiocie mogłaby zostać spełniona przesłanka określona w treści art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a.

Nadto należy nadmienić, że z uwagi na okoliczność uchylecia przedmiotowej decyzji i przekazania sprawy do jej ponownego rozpatrzenia to na Prezydencie m.st. Warszawy aktualnie spoczywa obowiązek wyegzekwowania od strony kwoty wypłaconej na mocy wzruszonej decyzji na zasadach ogólnych. Niezależnie zauważyć przy tym należy, że ewentualne umieszczenie w decyzji rozstrzygnięcia sformułowań dot. stwierdzenia, iż wypłacone na mocy przedmiotowej decyzji świadczenie jest nienależne, w istocie rzeczy stanowiłoby przy tym swoiste „zdublowanie” obowiązku zwrotu wypłaconych kwot odszkodowań na beneficjentów decyzji.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż zgodnie z dotychczas uzyskanymi przez Komisję informacjami, Prezydent m.st. Warszawy podjął się prowadzenia wstępnych czynności mających na celu odzyskanie wypłaconych kwot odszkodowania wypłaconych na mocy wcześniej wydanych przez Komisję decyzji dot. dawnej nieruchomości hipotecznej „Kolonja Adolfówka”.

W związku z powyższym Komisja nie dostrzega przy tym żadnych przeszkód, ażeby to Prezydent m.st. Warszawy kontynuował wysiłki celem odzyskania dotychczas wypłaconych kwot odszkodowania także i w innych równolegle toczących się

postępowaniach, tym bardziej, że sama wypłata wynika bezpośrednio z działania Prezydenta m.st. Warszawy.

Przytaczane zaś w uzasadnieniu wniosku fragmenty uzasadnień innych decyzji Komisji nie znajdują przy tym adekwatnego zastosowania w niniejszej sprawie. Należy bowiem podkreślić, że przywoływane przez stronę decyzje zostały wydane w zupełnie innych stanach przedmiotowych, faktycznych jak i o innych podstawach prawnych rozstrzygnięć.

W ocenie Komisji to na Prezydencie m.st. Warszawy spoczywa obowiązek zmierzenia się ze skutkami wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. Uwzględnienie zaś niniejszego wniosku mogłoby skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji Komisji, a zatem utrzymaniem w obrocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy wydanej z naruszeniem przepisów prawa, które miały wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Dlatego też orzeczono jak w osnowie postanowienia.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r., poz. 2267) od niniejszego postanowienia **nie przysługuje środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienie o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Zgodnie z art. 111 § 1 b k.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia; natomiast art. 111 § 2 k.p.a. stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.

